

هند:

بررسی هنر به عنوان نیروی وحدت‌بخش و سازنده

۹ آذر ۱۴۰۳

خانم تریپاتی تاکید کرد که نمایشگاه‌های اخیر، جشنواره شعر و اجرای موسیقی در معبد که اصول معنوی مانند وحدت نوع بشر و برابری زن و مرد را بررسی کرده‌اند منجر به تأملات و گفت‌وگوهای عمیق میان بازدیدکنندگان در مورد چگونگی دستیابی به انسجام اجتماعی بیشتر شده‌اند.

آرش فضلی، رئیس کرسی بهائی مطالعات توسعه در دانشگاه دوی اهیلیا (Devi Ahilya University)، در شهر ایندور به این موضوع اشاره کرد که هنر می‌تواند زبانی منحصر به فرد ایجاد کند که با ژرف‌ترین زوایای قلب انسان مرتبط شود.

دکتر فضلی با تاکید بر اینکه بیان هنری به افراد کمک می‌کند تا خود را بشناسند و در عین حال حس همدلی و درک دیگران را تقویت می‌کند گفت: «هنر شما را به مکانی معنوی می‌برد که در آن... با خودتان در صلح هستید.»

سمینا میشر (Samina Mishra)، مستندساز، درباره کار خود با کودکانی که به دلیل چالش‌های اجتماعی مختلف آواره شده‌اند، صحبت کرد. او گفت: «نگاه هنری کارش داشتن تفکر انتقادی، گفت‌وگو و تصور جهانی عادلانه‌تر و برابرتر است.» او توضیح داد که چگونه بیان هنری به جوانان کمک می‌کند تا «خود و جهان را درک کنند» و در عین حال امکانات جدیدی را برای زندگی خود تصور کنند.

دهلی نو — در همایشی که اخیراً در معبد بهائی دهلی نو برگزار شد، هنرمندان، مربیان و فعالان اجتماعی گرد هم آمدند تا در مورد اینکه هنر چگونه می‌تواند به تحول اجتماعی کمک کند، گفت‌وگو کنند.

کارمل تریپاتی (Carmel Tripathi)، از دفتر روابط عمومی بهائیان، در سخنان افتتاحیه خود گفت: «هنر در اشکال گوناگون خود این امکان را برای بشریت فراهم کرده که زیبایی را ثبت، خلق و بیان کند.»

او افزود: «هنر می‌تواند در عمیق‌ترین سطح با روح انسان ارتباط برقرار کند و معانی عمیقی درباره اسرار و ظرایف هستی ابراز کند، کاری که کلمات به تنهایی قادر به انجام آن نیستند.» چارچوب این گفتگوها بر اساس یادداشتی مفهومی شکل گرفت که برای این نشست تهیه شده بود.

این یادداشت با بهره‌گیری از آموزه‌های بهائی هنر را موهبتی الهی توصیف می‌کرد که وقتی «در ذهن موسیقیدان متجلی می‌گردد، به صورت نغمات بدیع جلوه می‌نماید»، هنگامی که «در روح شاعر جلوه‌گر می‌شود، به صورت اشعار ناب و نثر شاعرانه ظهور می‌کند» و وقتی «بر روح نقاش می‌تابد» آثار شگفت‌انگیزی پدید می‌آورد. (ترجمه)

این گردهمایی با عنوان «هنر به عنوان نیروی وحدت‌بخش و سازنده»، که توسط دفتر روابط عمومی بهائیان هند برگزار شد، بررسی کرد که چگونه بیان هنری می‌تواند ابزاری قدرتمند برای تحول اجتماعی باشد.

خانم تریپاتی توضیح داد که این همایش بخشی از تلاش‌های مستمر دفتر روابط عمومی برای مشارکت در گفتمان انسجام اجتماعی در هند است. او خاطرنشان کرد: «این گفت‌وگوها بر اهمیت بازاندیشی نقش هنر در اجتماع نه صرفاً به عنوان سرگرمی یا ابراز شخصی بلکه به عنوان نیرویی حیاتی برای ترویج شرافت انسانی و پیشرفت اجتماعی، تاکید کردند.» او اشاره کرد که برگزاری این گردهمایی در معبد بهائی معنای خاصی داشت. «انتخاب این مکان اهمیت ویژه‌ای داشت زیرا این بنا خود نمایانگر هماهنگی بین زیبایی هنری و هدف معنوی است و خدمت و عبادت را به عنوان جنبه‌های هماهنگی از زندگی ترویج می‌دهد.»

نیجر:

جوانان در میان چالش‌های اجتماعی، فرهنگ صلح را ترویج می‌کنند

۱۴ آذر ۱۴۰۳

او توضیح داد که این گردهمایی خود به فضایی تحول‌آفرین تبدیل شده بود؛ جایی که پیوندهای دوستی میان شرکت‌کنندگان با پیشینه‌های متنوع تقویت شد و در عین حال شرکت‌کنندگان دوگانگی‌های کاذبی را که اغلب پیش روی جوانان قرار دارد بررسی کردند. «ما گاهی فکر می‌کنیم باید بین رشد فردی و خدمت به اجتماع یکی را انتخاب کنیم، اما این کنفرانس به ما کمک کرد بفهمیم چگونه این دو در تلاش ما برای ساختن دنیایی بهتر یکدیگر را تقویت می‌کنند.»

مقابله با افراط‌گرایی دینی

ایلیاسو نوماوو (Illiassou Nomawou)، دبیرکل دولت منطقه‌ای مارادی (Maradi)، که به نمایندگی از فرماندار در این کنفرانس شرکت کرده بود، در جلسه افتتاحیه اهمیت این تلاش‌ها در کمک به هماهنگی اجتماعی را خاطرنشان کرد. او در سخنان خود خطاب به حضار تأکید کرد که در منطقه‌ای که افراط‌گرایی مذهبی چالش‌هایی را برای انسجام اجتماعی ایجاد کرده است، اقدامات آموزشی جامعه بهائی به پرورش الگوهای سازنده تفکر و عمل کمک می‌کنند.

آقای نوماوو گفت: «شما به سبب تعهد خود به وحدت و دعاهایتان برای کشور سرمشوق هستید. مقامات خواستار برادری و اخوت بیشتری هستند... و این دقیقاً همان کاری است که شما انجام می‌دهید.»

مارادی، نیجر — در منطقه‌ای که جوانان به طور فزاینده‌ای در حال کشف توانمندی خود در کمک به هماهنگی اجتماعی هستند، بیش از ۳۰۰ جوان از سراسر نیجر اخیراً در مارادی گرد هم آمدند تا نقش خود را در ساختن جوامع صلح آمیز بررسی کنند.

ابوبکر، ۲۴ ساله، یکی از شرکت‌کنندگان در کنفرانس، در گفتگو با سرویس خبری گفت: «ما از طریق چشم‌انداز حضرت بهاءالله درباره جهانی صلح‌آمیز، درک می‌کنیم که جوانان باید به پا خیزند و تحولی پدید آورند و بدین ترتیب، سهم خود را در ایجاد تمدنی مدرن و مبتنی بر معنویت ایفا کنند.»

ساختار این کنفرانس که شرکت‌کنندگانی از ۲۱ منطقه از سراسر کشور را گرد هم آورد نمونه‌ای از تعهد به فراتر رفتن از موانعی بود که موجب اختلاف میان مردم می‌شود. گفت‌وگوها و مطالعات در این رویداد به چهار زبان فرانسوی، زرما، هوسه و گورمانچما انجام شدند. شرکت‌کنندگان از طریق این تبادل چندزبانه، مفاهیمی مانند رابطه بین رشد معنوی فردی و خدمت به اجتماع را بررسی کردند.

طاهره، ۱۸ ساله، یکی دیگر از شرکت‌کنندگان، توضیح داد: «ما یاد گرفتیم که این دو هدف یکدیگر را تقویت می‌کنند. رشد معنوی به ما قدرت و انگیزه برای خدمت می‌دهد و خدمت به بشریت راهی برای بکارگیری ارزش‌های معنوی در عمل می‌شود.»

این کنفرانس تاکید کرد که یکی از موثرترین راه‌هایی که به کمک آن جوانان می‌توانند به این تعهد عمل کنند، همراهی نسل‌های جوان‌تر از طریق همان برنامه‌های آموزشی است که ذهن خود آن‌ها را نسبت به امکانات بالقوه آگاه کرده و در آن‌ها توانایی خدمت را پرورش داده است.

ایلیا، ۲۵ ساله، گفت: «اگر می‌خواهیم به ایجاد تغییر مثبت کمک کنیم، باید در تمام امتحانات و مشکلات از یکدیگر حمایت کنیم. ما باید مانند رشته‌های جارو باشیم که با یک نخ به هم بسته شده‌اند.»

چشم‌انداز جمعی، انگیزه‌بخش اقدام

شرکت‌کنندگان با به اشتراک گذاشتن تجربیات خود، مشاهده کردند که وقتی تلاش‌های ساده آن‌ها در کنار هم دیده شود، الگوی قدرتمندی از تحول نمایان می‌شود، الگویی که نشان می‌دهد که آموزش اخلاقی و معنوی کودکان و جوانان به آنها این امکان را می‌دهد تا اصولی مانند برابری زنان و مردان، وحدت در کثرت و مشورت را در مسیر دستیابی به توافق و غلبه بر تعارضات در زندگی روزمره خود به کار گیرند.

دیدن این الگوی تحول در تجربه جمعی‌شان، به شرکت‌کنندگان انگیزه داد تا تعهد خود را برای پرورش جوامعی متحد و صلح‌آمیز تقویت کنند.

جوانان متوجه شدند که برای حفظ و گسترش این تلاش‌ها، نیاز است جوانان بیشتری برای خدمت به عنوان تسهیلگر برنامه‌های آموزشی در محله‌های خود اقدام کنند. در هفته‌های پس از کنفرانس، حدود ۱۰۰ شرکت‌کننده خود را وقف دوره‌های فشرده مطالعه و اقدام کردند تا این نقش را بر عهده بگیرند و آماده تسهیلگری برنامه‌های آموزش اخلاقی و معنوی برای کودکان و جوانان در جوامع خود شوند.

بدیع، ۱۷ ساله، گفت: «این کنفرانس به ما کمک کرد تا درک کنیم که جوانان آینده کشورمان هستند. با خدمت به اجتماع می‌توانیم همزمان هم به صورت فردی رشد کنیم و هم توانایی خود را برای مشارکت در پیشرفت اجتماعی افزایش دهیم.»

دبیرکل اشاره کرد که برنامه‌های آموزشی معنوی و اخلاقی که این جوانان در آن‌ها شرکت می‌کنند به آن‌ها کمک می‌کند تا ویژگی‌ها و توانایی‌های لازم برای شهروند مفیدی بودن را در خود پرورش دهند. او افزود: «این تلاش‌ها حقیقتاً به توسعه کشور کمک خواهد کرد.»

غلبه بر انفعال از طریق خدمت به اجتماع

گفت‌وگوهای کنفرانس انتخاب‌هایی که امروزه جوانان با آن روبه‌رو هستند و نیروهای مضر را بررسی کردند که باعث انفعال می‌شوند.

عبدالرحمن، ۲۳ ساله، گفت: «جوانان با انتخابی بسیار مهم روبرو هستند. ما می‌توانیم برای کمک به آموزش معنوی و اخلاقی نسل‌های آینده و در نتیجه ایجاد جوامعی صلح‌آمیز به پا خیزیم، یا در برابر نیروهایی که تهدیدی برای هماهنگی اجتماعی هستند منفعل بمانیم.»

او تاکید کرد که بی‌تفاوتی نسبت به درگیری‌های ظاهراً کوچک می‌تواند عواقب گسترده‌ای داشته باشد که در نهایت بر کل جامعه تأثیر می‌گذارد. «این کنفرانس به ما کمک کرد تا درک کنیم که نمی‌توانیم صرفاً ناظر نیروهای اجتماعی مضر باشیم که بر محله‌ها و روستاهایمان تأثیر می‌گذارند؛ ما باید شرکت‌کنندگانی فعال در ایجاد صلح باشیم.»

«مأمنی برای آرامش»:

جنگل بومی معبد بهائی کلمبیا، اقدام زیست‌محیطی را ترویج می‌دهد

۱۴ آذر ۱۴۰۳

نیشکر در طول دهه‌های متعدد بر مزارع سنتی تأثیر گذاشته و ساکنان را وادار کرده که زمین‌های خود را به کارخانه‌های شکر اجاره دهند، موضوعی که باعث کاهش تنوع زیستی اکوسیستم بومی شده است.

هنگامی که برنامه‌های ساخت معبد برای اولین بار در سال ۲۰۱۲ اعلام شد، گفت‌وگوهایی را میان ساکنان محلی در مورد احیای زیستگاه طبیعی دامن زد.

ساکنان با الهام از مجموعه‌ای از مشورت‌ها، به این فکر کردند که چگونه زمین‌های معبد می‌تواند بازتابی از تنوع زیستی منطقه باشد. ایده پرورش جنگلی بومی در زمین‌های اطراف معبد این گونه شکل گرفت.

خانم اوسوریو گفت: «شرکت‌کنندگان در آن مشورت‌ها به جای اینکه زمین‌های معبد را جدا از محیط اطرافش ببینند، آینده‌ای را تصور کردند که این زمین‌ها بتوانند در احیای محیط زیست نقش داشته باشند و در عین حال فرصت‌هایی را برای خدمت و آموزش فراهم کنند.»

این چشم‌انداز از طریق آنچه بعدها پروژه جنگل بومی نام گرفت به واقعیتی ملموس تبدیل شد. ترانه رضوانی، هماهنگ کننده این پروژه، توضیح داد: «هدف این پروژه فراهم آوردن فضایی برای آموزش زیست‌محیطی و ترویج تأمل بر اهمیت حفظ محیط‌زیست و ارتباطمان با طبیعت است.»

آگوا آزول (AGUA AZUL)، کلمبیا — در حاشیه کنفرانس «تنوع زیستی سازمان ملل متحد» (کاپ ۱۶ COPI۶) در کالی، کلمبیا، شرکت‌کنندگانی از سراسر جهان طی بازدید از پروژه‌ای منحصربه‌فرد، مشاهده کردند که اصول معنوی می‌توانند الهام‌بخش حفاظت از محیط‌زیست باشند. این پروژه جنگلی بومی در مجاورت معبد محلی بهائی در منطقه نورت دل کائوکا (Norte del Cauca) بود.

زیمن اوسوریو (Ximena Osorio)، از اعضای دفتر امور خارجی بهائیان کلمبیا، در گفت‌وگو با سرویس خبری گفت: «این پروژه، انعکاسی از این اصل بهائی است که بشر دارای مسئولیت مقدس امانت‌داری نسبت به طبیعت است.»

او ادامه داد: «وقتی با عشق و خرد از طبیعت مراقبت می‌کنیم، نه تنها از تنوع زیستی محافظت می‌کنیم، بلکه رشد و توسعه معنوی جمعی خود را نیز پرورش می‌دهیم.»

این بازدید یک روزه از محل معبد شامل یک جلسه دعای بین الادیان بود که در آن بخش‌هایی از آثار بودایی، مسیحی، یهودی، اسلامی، زرتشتی و همچنان بهائی خوانده شد. این جلسه خود نمادی از رابطه هماهنگ بشر با طبیعت بود.

این پروژه در پاسخ به چالش‌های فوری زیست‌محیطی در منطقه نورت‌دل‌کائوکا شکل گرفت، جایی که گسترش کشت

یکی از شرکت‌کنندگان گفت: «جنگل بومی فضایی منحصربه فرد را فراهم می‌کند که در آن می‌توانیم معنای معنوی عمیق رابطه‌مان با طبیعت را تجربه کنیم». این دیدگاه میان بسیاری از شرکت‌کنندگان در کنفرانس که از ادیان مختلف در این مکان گرد هم آمده بودند مشترک بود.

در سال‌هایی که از آغاز این پروژه گذشته است، تأثیر آن بر تنوع زیستی محلی به طور فزاینده‌ای آشکار شده است. خانم رضوانی گفت: «۵۰ گونه پرنده در منطقه جنگل بومی شناسایی شده‌اند. بسیاری از این گونه‌ها مدت‌ها بود که در این منطقه ناپدید شده بودند.»

این پروژه همچنین موفق به احیای ۱۵ گونه گیاهی بومی شده و ۱۹ گونه دیگر نیز در حال احیا هستند. این پیشرفت‌ها در جریان بازدید اخیر شرکت‌کنندگان در کنفرانس کاپ ۱۶ مورد توجه قرار گرفت.

یکی از شرکت‌کنندگان گفت: «پس از چندین روز شرکت فشرده در فعالیتهای کاپ ۱۶، آمدن به اینجا منبع شادی و تجدید قوای معنوی و ذهنی بوده است. اینجا مأمنی آرامش‌بخش است.»

شرکت‌کننده دیگری خاطرنشان کرد که «جوامع مذهبی با شروع از زمین‌های تحت مالکیتشان و تبدیل کردن آن‌ها به پناهگاهی برای گونه‌های بومی و متنوع، می‌توانند سهم قابل توجهی در حفاظت از تنوع زیستی داشته باشند.» این پروژه، در آینده قصد دارد عملکرد آموزشی خود را گسترش دهد تا درک عمومی از تنوع زیستی منطقه را ارتقا داده، عرضه بذر و نهال به جمعیت محلی را تسهیل کند و در کاهش اثرات تغییرات اقلیمی سهمیم باشد.

این پروژه، به مساحت ۵/۱۱ هکتار، بر احیای جنگل‌های خشک استوایی، یکی از در معرض خطرترین اکوسیستم‌های جهان، متمرکز است. در کلمبیا تنها ۸ درصد از جنگل‌های خشک استوایی باقی مانده است.

آنچه این پروژه را متمایز می‌کند، نحوه‌ای است که رابطه اساسی بین عبادت و خدمت را بیان می‌کند؛ رابطه‌ای که معابد بهائی نمایانگر آن هستند. معابد بهائی که رو به همه مردم باز هستند فضایی را فراهم می‌کنند که در آن دعا و تفکر الهام بخش خدمت به اجتماع می‌شوند.

جنگل بومی اطراف معبد، با ارائه فرصت‌هایی برای خدمت عملی به محیط زیست و جامعه، این هماهنگی بین عبادت و خدمت را به نمایش می‌گذارد.

خانم اوسوریو توضیح می‌دهد که این پروژه از اصل بهائی‌ای الهام گرفته که علم و دین را نظام‌های مکمل دانش و عمل می‌داند. او گفت: «این پروژه، در رویکرد خود به احیا، هم از دانش بومی زیست‌محیطی و هم از علم مدرن حفاظت از محیط زیست بهره می‌برد.»

این پروژه از همان ابتدا، هم از روش‌های سنتی و هم از مشارکت جامعه بهره برد. ساکنان از طریق «مینگاس» (mingas)، رسمی سنتی که در آن مردم برای خدمت جمعی گرد هم می‌آیند، بیش از ۱۵۰۰ درخت کاشتند. خانواده‌های محلی و موسسات منطقه‌ای ۱۰۰۰ درختان را اهدا کردند که شامل بیش از ۱۸۰ گونه درخت میوه و درخت جنگلی بود.

کنفرانس تغییرات اقلیمی سازمان ملل متحد، کاپ ۲۹:

بررسی رویکردهایی جدید در زمینه اقدام اقلیمی

۲۱ آذر ۱۴۰۳

نمایندگان جامعه جهانی بهائی تجربیاتی را از جوامعی در کلمبیا و وانواتو به اشتراک گذاشتند که در آن‌ها پروژه‌های زیست‌محیطی در نتیجه فرآیندهایی که دانش، خرد و توانمندی‌های جمعیت‌های محلی را به رسمیت می‌شناسد شکل گرفتند.

نمایندگان جامعه جهانی بهائی توضیح دادند که این تجربیات، با الهام از اصول معنوی مانند هماهنگی علم و دین و مفهوم توانمندسازی در همه سطوح اجتماع شکل گرفتند، مفهومی که افراد، جوامع و موسسات را به عنوان نقش‌آفرینان اصلی در ترسیم مسیر توسعه خود می‌بیند.

آقای پرل توضیح داد: «آنچه جامعه جهانی بهائی در حال یادگیری است، این است که چگونه جوامع محلی می‌توانند توانمندی‌های خود را برای شناسایی چالش‌ها، تجزیه و تحلیل شرایط، مشورت درباره راه‌حل‌ها و اقدام جمعی توسعه دهند.» «وقتی مردم از طریق این فرآیندها برای مقابله با چالش‌های موجود در محیط اطراف خود توان‌دهی می‌شوند، نتایج ماندگارتر و معنا دارتر از زمانی است که تغییرات از بیرون تحمیل می‌شوند.»

در طول کنفرانس، این موضوعات مورد توجه دیگر شرکت کنندگانی قرار گرفت که به دنبال رویکردهای جدید برای اقدام اقلیمی بودند.

باکو، آذربایجان — نمایندگان جامعه جهانی بهائی در کنفرانس تغییرات اقلیمی سازمان ملل متحد کاپ ۲۹ (COP۲۹)، ضرورت اصل یگانگی نوع بشر، همراه با رویکردهای جدیدی در مشورت و تصمیم‌گیری را برای مقابله مؤثرتر با بحران اقلیمی بررسی کردند.

دنیل پرل از دفتر جامعه جهانی بهائی در نیویورک، در صحبت‌هایش پس از کنفرانس با سرویس خبری جهانی بهائی گفت: «چارچوب حکمروایی اقلیمی که از طریق هنجارهایی مثل تفرقه و مخالفت تعیین می‌شود، موجب تضعیف همکاری و وحدتی است که بشریت برای مقابله با ماهیت جهانی این بحران به آن نیاز دارد.»

«نظام کنونی همکاری‌های بین‌المللی که اغلب با تضاد منافع و مواضع از پیش تعیین شده همراه است منجر به تغییرات تحول آفرینی که در این برهه از تاریخ ضرورت دارند نشده‌اند.»

آقای پرل افزود: «تنها از طریق درک پیوند بنیادین میان خودمان با دیگران می‌توانیم از این محدودیت‌ها فراتر رویم.» نمایندگان جامعه جهانی بهائی در سخنرانی‌های خود در کاپ ۲۹ بررسی کردند که تلاش‌های بهائیان در زمینه اقدام اجتماعی چگونه می‌تواند به تلاش‌های جهانی برای مقابله با تغییرات اقلیمی، از جمله پروژه‌های مروج امانت‌داری نسبت به محیط زیست کمک کند.

او گفت: «وقتی جوانان رفع نیازهای جامعه را مسئولیت خود بدانند حس مالکیت جمعی برای تغییر واقعیت خودشان در آنها ایجاد می‌شود. این موضوع به افراد اطمینان می‌دهد که می‌توانند تغییرات معناداری ایجاد کنند که خودش انگیزه اقدام ایجاد می‌کند.»

این درک از مسئولیت جمعی و مالکیت مشترک چشم‌انداز گسترده‌تری را در مورد اینکه جوامع چگونه می‌توانند به کمک یکدیگر با مشکلات مقابله کنند ارائه می‌دهد. چنین رویکردی به جای اتکا بر مداخله‌های خارجی یا فرآیندهای خصمانه بر مشورت حقیقی و اقدام متحد تأکید دارد.

آقای پرل گفت: «مشارکت عمومی حقیقی فراتر از ابراز دیدگاه‌های مختلف است.» (این امر مستلزم ایجاد فضاهایی است که در آن مردم بتوانند حقیقتاً از یکدیگر بیاموزند، نسبت به بینش‌های جدید گشوده باشند و با هم برای درک واقعیت‌های پیچیده همکاری کنند. مشکلاتی که با آن‌ها مواجهیم جهانی هستند، بنابراین راه‌حل‌های ما باید دیدگاه‌ها و تجربیات متنوعی را در هم بیامیزند.)

حضور جامعه جهانی بهائی در کاپ ۲۹ بخشی از تلاش‌های مداوم آن برای مشارکت در گفت‌وگوهای پایداری محیط‌زیست و حکمروایی جهانی بود و بینش‌هایی را از تجربه جامعه جهانی در پرورش الگوهای اقدام جمعی ارائه کرد که می‌تواند به مقابله با چالش‌های پیش‌روی بشریت کمک کند.

ماریا فرناندا اسپینوزا (María Fernanda Espinosa)، رئیس پیشین مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سخنرانی خود در یکی از جلسات جامعه جهانی بهائی در بخش ادیان این کنفرانس تأکید کرد که دیدگاه‌های برخاسته از دین می‌توانند به رفع آنچه که از نظر او «کمبود امید» در بحث‌های اقلیمی است کمک کند.

وی گفت: «ترس از آنچه در حال وقوع است، حس فقدان و خطر» منشاء نگرانی‌ها در گفت‌وگوهای کاپ ۲۹ بود. با این حال، خانم اسپینوزا اشاره کرد که مقابله با این چالش‌ها از دریچه «مسئولیت انسانی و تلاش برای خیر عمومی» می‌تواند به تغییر رویکرد بشریت در حکمروایی جهانی کمک کند.

رمضان عسگرلی از اعضای هیئت نمایندگی جامعه جهانی بهائی از آذربایجان، در گفت‌وگو با سرویس خبری در مورد این صحبت کرد که این کنفرانس آگاهی فزاینده بشر از پیوند متقابل میان اعضایش را آشکار کرد. او خاطرنشان کرد: «این نشست‌ها فضای مهمی هستند که در آن، جهان برای پرداختن به آینده مشترکش گرد هم می‌آید.» «چالش‌های فزاینده زیست‌محیطی به تدریج بشریت را نسبت به واقعیت یگانگی اساسی خود آگاه می‌کند؛ شناختی که برای توسعه رویکردهایی متناسب با مقیاس جهانی این مسائل حیاتی خواهد بود.»

سسلیا شیرمایستر (Cecilia Schirmeister)، یکی دیگر از نمایندگان جامعه جهانی بهائی در کاپ ۲۹، با استناد به تجربیات فعالیت‌های جامعه‌سازی بهائی در سراسر جهان، خاطرنشان کرد که ابتکارات مؤثر زمانی پدیدار می‌شوند که مردم هویت خود را جدا از رفاه کل جامعه نبینند.

افزایش حمایت از قطعنامه عمومی سازمان ملل در انتقاد از آزار و سرکوب بهائیان توسط حکومت ایران

۲۸ آذر ۱۴۰۳

او افزود: «جامعه جهانی باید همواره در وظیفه خود برای حمایت از حقوق بشر ثابت قدم بماند. حکومت ایران هرگز نه حقیقت را در مورد این نگرانی‌ها اذعان کرده و نه مطابق قوانین بین‌المللی به تعهدات حقوق بشری خود پاینده مانده است و ما شاهد نتایج ناگوار آن هستیم. بهائیان و همه اقلیت‌های آسیب‌پذیر در ایران سزاوار حق زندگی با کرامت و آزادی هستند و حکومت ایران باید به این حقوق احترام بگذارد.»

نماینده‌ی برزیل در سازمان ملل، در رأی‌گیری کمیته سوم در ماه نوامبر گفت «نسبت به گزارش‌های نقض حقوق بشر علیه زنان، مدافعان حقوق بشر و اقلیت‌های دینی و قومی همچنان احساس نگرانی می‌کند. ما حمایت خود را از حقوق بهائیان و سایر اقلیت‌ها برای زندگی آزادانه و مسالمت‌آمیز بدون تبعیض بر اساس اعتقاداتشان، اعلام می‌کنیم.»

همزمان، بریتانیا با اشاره به درخواست‌ها در سراسر اجتماع ایران برای برابری جنسیتی، «افزایش هدف قرار گرفتن زنان بهائی» را «افزایشی هشداردهنده» خواند. و غنا حمایت خود را از حقوق «تمام اقشار اجتماع ایران، از جمله پیروان آیین بهائی که همچنان گزارش‌ها در زمینه ترویج و حفاظت از حقوق‌شان وخیم است» اعلام کرد.

استرالیا، کانادا، اسرائیل و ایالات متحده نیز از حکومت ایران خواستند که به حقوق تمام اقلیت‌های دینی در کشور احترام بگذارد.

نیویورک — مجمع عمومی سازمان ملل در قطعنامه‌ای جدید جمهوری اسلامی ایران را به دلیل نقض حقوق بشر، از جمله علیه جامعه بهائی، محکوم کرده و می‌گوید بهائیان و سایرین با «محدودیت‌های شدید مداوم و ممنوعیت‌های فزاینده» در زمینه حق آزادی فکر، وجدان، دین یا عقیده مواجه هستند.

هشتاد کشور به این قطعنامه رأی مثبت، ۲۷ کشور رأی منفی و ۶۸ کشور رأی ممتنع دادند. این رأی‌گیری نشان‌دهنده افزایش حمایت مجمع عمومی از قطعنامه‌ای است که سالانه صادر می‌شود و در سال ۲۰۲۳، ۷۸ رأی موافق کسب کرده بود.

این قطعنامه که به پیشنهاد کانادا و با حمایت ۴۹ کشور عضو سازمان ملل ابتدا در ماه نوامبر توسط کمیته سوم مجمع عمومی به تصویب رسید همچنین خواستار اصلاح ماده ۴۹۹ و ماده ۵۰۰ مکرر قانون مجازات اسلامی توسط حکومت ایران است.

این مواد فعالیت‌های دینی غیرمسلمانان را جرم‌انگاری کرده و اقلیت‌های دینی رسمی و غیررسمی مانند جامعه بهائی را در معرض اتهامات کیفری بی‌پایه و اساس قرار می‌دهد. بهائیان بر اساس این مواد قانونی دستگیر و بدون شاهد و مدرک محاکمه و زندانی شده‌اند.

این قطعنامه بیان می‌کند که بهائیان هدف حملات و تبلیغات نفرت‌پراکنانه، محدودیت‌های آموزشی و شغلی و مصادره و تخریب خودسرانه اموال قرار گرفته‌اند.

در این قطعنامه آمده است که جامعه بهائی «با افزایش مداوم و تأثیرات تجمعی سرکوب طولانی‌مدت، از جمله حملات، آزار و اذیت و هدف قرار گرفتن مواجه است. بهائیان به دلیل اعتقاداتشان با محدودیت‌های فزاینده و آزار و سرکوب سیستماتیک حکومت جمهوری اسلامی ایران روبرو هستند و گزارش‌ها حاکی از بازداشت‌های گسترده، صدور احکام طولانی‌مدت زندان و همچنین بازداشت اعضای برجسته این جامعه و افزایش مصادره و تخریب اموال آن‌ها است.»

بانی دوگال، نماینده ارشد جامعه جهانی بهائی در سازمان ملل، گفت: «تصویب مجدد این قطعنامه مهم سازمان ملل، توسط مجمع عمومی، باعث خشنودی جامعه بهائی است.»

حکومت ایران با توقف اجرای حکم باید به او اجازه دهد تا در آرامش روند بهبودش را طی کند

۳ دی ۱۴۰۳

اکنون، با گذشت بیش از ۱۳ سال زندان، بدرفتاری‌های شدید و مکرر جسمی و روانی و بازجویی توسط مأموران حکومت ایران، خانم ثابت در حال گذراندن دوران نقاهت پس از جراحی قلب است، عارضه‌ای که ناشی از سال‌ها بدرفتاری و عدم رسیدگی‌های درمانی است. چندین پزشک به صورت کتبی تأیید کرده‌اند که ادامه حبس او سلامتی‌اش را به خطر می‌اندازد و اکنون دقیقاً همین اتفاق افتاده است.

در آذر ۱۴۰۱، چند ماه پس از دستگیری دوم خانم ثابت، پزشکان به صورت کتبی تأیید کردند که او به بیماری‌های «استئوپنی، پوکی استخوان و تاندونیت» مبتلا است و «با توجه به روند پیشرفت بیماری او و نیاز به مراجعه مکرر به پزشک، تحمل شرایط زندان برای او بسیار دشوار خواهد بود و منجر به وخامت سریع بیماری‌اش خواهد شد». گزارش پزشکی دیگری می‌گوید که خانم ثابت از «آسم آلرژیک شدید و برونشیت مزمن» رنج می‌برد و «تحمل کیفر را ندارند».

مسئولان حکومت ایران این هشدارها را نادیده گرفتند. خانم ثابت اکنون پس از عمل جراحی قلب باید برای گذراندن ۸ سال باقی‌مانده از دوران محکومیت خود به زندان اوین بازگردد. جامعه جهانی بهائی تأکید دارد که مدت باقی‌مانده از محکومیت وی باید لغو شود و او باید آزاد شود تا در آرامش سلامت خود را بازیابد.

سیمین فهدر، نماینده جامعه جهانی بهائی در سازمان ملل متحد در ژنو، گفت: «خانم ثابت سال‌ها با شرایط پرمخاطره سلامتی مواجه بوده و خدمات پزشکی مورد نیازش را دریافت نکرده است. حکومت به جای فراهم کردن مراقبت‌های لازم، او را به سلول انفرادی انداخته و تحت بازجویی‌های طولانی و سخت قرار داده است. خانم ثابت هرگز در وهله اول نباید زندانی می‌شد و هنگامی که در زندان با مشکلات جسمی مواجه شد باید فوراً آزاد می‌شد. حکومت ایران اکنون باید با آزادی فوری او از زندان این وضعیت را جبران کند تا او بتواند در کنار خانواده‌اش مراقبت‌های لازم را دریافت کند».

ژنو - ۳ دی ۱۴۰۳ - مهوش ثابت، زندانی عقیدتی ۷۱ ساله بهائی، که به دلیل اعتقادش بیش از ۱۳ سال توسط حکومت جمهوری اسلامی زندانی شده، تحت عمل جراحی قلب باز قرار گرفته است.

او با وجود مشکلات جدی و رو به وخامت جسمی، از مراقبت‌های پزشکی مناسب در زندان محروم بوده و علی‌رغم ابتلا به بیماری‌هایی با خطر جانی، اغلب از درمان در بیمارستان منع شده است.

با این حال، خانم ثابت پس از پایان دوره نقاهت، برای سپری کردن باقی‌مانده دومین دوره ۱۰ ساله حبس خود به زندان بازگردانده خواهد شد.

جامعه جهانی بهائی خواستار آزادی فوری و بدون قید و شرط خانم ثابت، لغو حکم زندان او و تضمین این نکته از سوی مسئولان حکومت ایران است که او هرگز به زندان برگردانده نشود.

خانم ثابت پیش از دستگیری در سال ۱۳۸۷ و زندانی شدن به مدت ۱۰ سال به همراه شش همکار دیگرش، یکی از مدیران پیشین جامعه جهانی بهائی ایران بود. بهائیان ایران از هر قشر و طبقه‌ای با آزار و سرکوب سیستماتیک مواجه بوده‌اند، وضعیتی که بیش از ۴۵ سال توسط سازمان ملل متحد و جامعه جهانی محکوم شده است.

جاوید رحمان، گزارشگر ویژه سابق سازمان ملل متحد در امور حقوق بشر ایران، گزارش داد که حکومت ایران با «قصد نسل‌کشی»، بهائیان را مورد هدف و سرکوب قرار داده است. سازمان «دیده بان حقوق بشر»، رفتار حکومت ایران با بهائیان را مصداق «جنایت علیه بشریت در زمینه سرکوب دینی» خوانده است.

خانم ثابت با وجود ابتلای شدید به بیماری کووید و مشکلات جسمی دیگر که نیاز به مراقبت پزشکی داشتند، در مرداد ۱۴۰۱ برای بار دوم دستگیر شد. او در زندان احترام و محبت هم‌بندیان خود را جلب کرد و برای بسیاری همچون مادری دلسوز بود، از جمله رکسانا صابری، روزنامه‌نگار، که بارها خواستار آزادی خانم ثابت شده است.

اطلاعات بیشتر در مورد مهوش ثابت

- دکتر شیرین عبادی، برندهٔ جایزهٔ صلح نوبل و وکیل مدافع مهوش ثابت و دیگر مدیران پیشین - اعضای هیئت موسوم به یاران - در جریان محاکمهٔ آنها در سال ۱۳۸۷ گفت که «هیچ مدرکی» برای اثبات هیچ یک از اتهامات مربوط به امنیت ملی، «گسترش فساد فی‌الارض» و سایر اتهامات مطرح‌شده توسط حکومت ایران وجود ندارد.
- در سال ۱۳۹۶، خانم ثابت بابت مجموعه شعری که در زندان اوین سروده بود، از انجمن بین‌المللی قلم (International PEN) لقب «نویسندهٔ دلیر» را دریافت کرد. او پیش از اولین دورهٔ زندانی‌شدنش، از اساتید مؤسسهٔ آموزش عالی بهائیان بود، مؤسسه‌ای که به جوانان بهائی ایرانی که به دلیل اعتقاد خود از ورود به مؤسسات تحصیلات عالی منع شده‌اند، درس دانشگاهی ارائه می‌دهد.
- نرگس محمدی، برندهٔ جایزه نوبل و از هم‌بندی‌های خانم ثابت در زندان اوین، در موقعیت‌های متعددی از خانم ثابت و دیگر زندانیان بهائی دفاع کرده است.
- خانم محمدی در نامه‌ای که در دی ماه ۱۴۰۱ از داخل زندان اوین منتشر کرد، لحظهٔ ورود مجدد خانم ثابت به زندان اوین را چنین توصیف کرد: «مهوش با سرفه های پی‌درپی، رنگ‌پریده و با لباس تابستانی که موقع بازداشت (۹ مرداد) تنش بوده، ایستاده بود.» این روایت با اشاره به اینکه خانم ثابت در ماه‌های زمستان لباس گرم بر تن نداشت، به وضوح بی‌توجهی مسئولان زندان به سلامت او را تأیید می‌کند.
- مسیح علی‌نژاد، فعال حقوق زنان، نیز در آذر ماه ۱۴۰۲ بیانیه‌ای ویدیویی منتشر کرد که در آن بخشی از نامه ای از خانم ثابت را قرائت کرد و شجاعت او را در برابر آزار و شکنجه و بی‌عدالتی ستود.

وضعیت وخیم سلامتی خانم ثابت آینهٔ تمام‌نمای وضعیت ده‌ها بهائی دیگر است که با اتهامات بی‌اساس زندانی می‌شوند. جامعهٔ جهانی بهائی گزارش‌های متعددی از نادیده گرفتن نگرانی‌ها در زمینهٔ سلامتی بهائیان بازداشت‌شده توسط مسئولان حکومت ایران دریافت کرده است، وضعیتی که نشان‌دهندهٔ نقض آشکار حقوق زندانیان در زمینهٔ دریافت مراقبت‌های پزشکی است.

«جهان، مهوش ثابت را به عنوان مدافع بی‌باک حقوق بشر می‌شناسد و ما از استقامت او در برابر ظلم و ستم الهام می‌گیریم. با این وجود آزار و اذیت بی‌رحمانهٔ او توسط حکومت ایران و تأثیرات شدیدش بر زندگی و سلامتی او و همچنین سرکوب سایر بهائیان و کل جامعهٔ بهائی این کشور، ما را بسیار متأثر کرده است. ما خواستار پایان ظلم و تبعیض هستیم که اجازه می‌دهد زنی ۷۱ ساله، که پیش از این ۱۳ سال از عمر خود را در زندان گذرانده است، همچنان با چنین بی‌عدالتی شدیدی مورد آزار و اذیت قرار گیرد.»

کمیسیون آزادی مذهبی بین‌المللی ایالات متحده نیز در ۲۳ آذر اعلام کرد که «عمیقاً نگران بستری شدن مهوش ثابت، از مدیران بهائی» است و افزود که مأموران حکومت ایران او را در زندان «به طور مکرر شکنجه کرده‌اند».

در فروردین ۱۴۰۲، که خانم ثابت برای بار دوم در زندان به‌سر می‌برد، گزارش‌هایی مبنی بر اینکه زانوهای او در جریان یکی از بازجویی‌ها توسط مأموران امنیتی زندان اوین شکسته شده منتشر شد. خانم ثابت مجبور شد دوران نقاهت پس از این آسیب جدی را در داخل زندان طی کند.

«تصور کنید وارد دوره‌ای از زندگی‌تان شده‌اید که اکثر مردم در آن، زمان بیشتری را با خانواده‌هایشان می‌گذرانند، اما در عوض، در حالی که بدنتان در حال ضعف و قلبتان دچار عارضه است مجبورید به دیوارهای سلول خیره شوید. اگر بتوانید همهٔ این‌ها را تصور کنید می‌توانید بخشی از بی‌عدالتی‌ای را که مهوش همچنان تحمل می‌کند درک کنید.»

خانم فهندژ افزود: «حکومت ایران اکنون فرصتی در اختیار دارد تا با اطمینان حاصل کردن از اینکه مهوش ثابت هرگز دوباره پا به زندان نخواهد گذاشت، گامی مثبت بردارد.»

مهوش سزاوار این است که پس از عمل جراحی در کنار خانواده‌اش سلامتی‌اش را بازیابد. نه او و نه هیچ بهائی یا زندانی عقیدتی دیگری نباید حتی یک دقیقه بیشتر به دلیل اعتقادات خود متحمل ظلم و ستم شوند.»